

Fájdalmas Szűzanya ünnepe

Szűzanyánk Fia életét kezdettől fogva kísérte. Mi sem természetesebb, mint hogy a keresztnél is ott találjuk. Fájdalma határtalan, de az igent, amelyet az angyalnak kimondott, és azóta újra és újra kimondta, itt újra kimondja. A fájdalmas anya fájdalmán átszűrődik a feltámadás fénye, hogy minden fájdalmunk enyhülést találhasson a szenvedő Jézusnál, és az Ő fájdalmas édesanyjánál.

Simeon megjövendölte Mária szenvedését, a hét Törzszúrást, latinul "Transfixio"-t. (Lk 2, 34-35) A művészek ábrázolásain gyakori a szenvedő Anya ábrázolása, igen gyakran ölében a halott Fiával szerepel (Pieta). Az Egyház megemlékezik Mária életének, a vértanúk királynéjának többi szenvedésére is.

Isten Anyjának szenvedéseit már a liturgikus ünnepek elrendelése előtt is tisztelték. 1233-ban hét firenzei alapító: a szerviták rendjét (Mária szolgáinak rendje) alapította. Feladatul tűzték ki a fájdalmas Anya tiszteletének ápolását és terjesztését. 1304-ben XI. Benedek pápa jóváhagyta a rendet. 1888-ban XIII. Leó pápa a "hét alapítót" szentté avatta és ezt az ünnepet február 11-ére tette.

1423. Kölni zsinat az ünneplést elrendelte ennek az ünnepnek a beiktatását, Húsvét utáni 3. vasárnapjára. XIII. Benedek pápa az ünnepet péntekre tette, a huszita képrombolás kiengesztelésére. 1814 után VII. Piusz pápa a napoleoni fogságból való szabadulása emlékére szeptember harmadik vasárnapjára tette. Most szeptember 15-én ünnepeljük.